

Becsei György



Alkotmánybíróság  
részére

1015 Budapest,  
Donáti utca 35-45.

A Fővárosi Törvényszék útján

1027 Budapest,  
Tölgyfa utca 1-3

<b>ALKOTMÁNYBÍROSÁG</b>	
Ügyszám: IV/02691-0/2022	
Érkezett: 2022 DEC 06.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 3 db	

<b>FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK KÖZIGAZGATÁSI KOLLÉGIUMA 18.</b>	
FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON: .....	
Postán/Gyűjtőládán/Személyesen/E-mailen/Faxon/E-irat	
Érkezett: 2022 NOV 24.	
PÉLDÁNY: 1 IV: -	MELLÉKLET: FELP. IRAO: KÖZTUK: -
FŐLAJSTROMSZÁM: 700 468 / 22 UTÓIRATON: .....	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott Becsei György (



a továbbiakban: Indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló  
2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján az alábbi

**alkotmányjogi panaszt**

terjesztem elő:

**Indítványaim:**

1. Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: Art.) 19.§ (2a) bekezdés a) pontja „a (2) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontja szerinti esetben az adótartozás folyamatos fennállásának száznyolcvanadik napját megelőző háromszázhatvanadik napon vagy azt követően bármelyik napon,” szövegrészének alaptörvény-ellenességét, és azt az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján semmisítse meg.
2. Kérem továbbá a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 45.§ (4) bekezdésében foglaltakat megfontolva mondja ki a fent megjelölt jogszabályi rendelkezésnek a jelen indítványt megalapozó egyedi ügyemben való alkalmazhatatlanságát.
3. Amennyiben a Tisztelt Alkotmánybíróság nem látja megalapozottnak 1. és 2. pontban előterjesztett indítványaimat, abban az esetben kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) és d) pontja az Abtv. 27. § (1) bekezdése és 43. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék 106.K.700.468/2022/12 számú ítéletének – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága 6414943334/2021/NAV iktatószámú másodfokú határozatára, és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-budapesti Adó- és Vámigazgatóság 7140095375/2021/NAV iktatószámú elsőfokú határozatára kiterjedően – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe [tisztességes bírósági eljáráshoz való jog], XXVIII. cikk (7) bekezdésébe



[jogorvoslathoz való jog] a XXIV. cikk (1) bekezdésébe [tisztesseges hatósági eljáráshoz való jog] ütközését állapítsa meg; és

4. az Abtv. 43. § (1) és (4) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék 106.K.700.468/2022/12 számú Ítéletének – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága 6414943334/2021/NAV iktatószámú másodfokú határozatára, és a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-budapesti Adó- és Vámigazgatóság 7140095375/2021/NAV iktatószámú elsőfokú határozatára kiterjedően – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe [tisztesseges bírósági eljáráshoz való jog], XXVIII. cikk (7) bekezdésébe [jogorvoslathoz való jog] a XXIV. cikk (1) bekezdésébe [tisztesseges hatósági eljáráshoz való jog] ütközése okán semmisítse meg az ítéletet.

**Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:**

### **1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei**

#### **a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése**

2021.05.28-án A [REDACTED] vezető tisztségviselőjének lettem kinevezve, ügyvezető tisztségben. Az Elsőfokú Adóhatóság a 2021. augusztus 5. napján kelt, 7290252547/2021/NAV iktatószámon kiadott felszólítást az Art. 19. § (2) bekezdésében felsorolt akadály elhárítására (1. Irat mellékletként csatolva). Ebben a felszólításban az akadályhordozóként engem jelölt meg, az akadályhordozó gazdasági társaságként az [REDACTED] jelölte meg. Az érintett akadályhordozó gazdasági társaságban fennálló jogviszony kezdete/vége: 2014.08.25-2020.07.01. volt. Akadályként 47 602 000 Ft adótartozást jelölt meg a hatóság, Az értékhatárt meghaladó adótartozás száznolcvan napos folyamatos fennállását megelőző háromszázhatvanadik nap időpontja: 2020.04.22-vel került meghatározásra. Elsőfokú Adóhatóság felszólításában 45 napos határidőt szabott meg az adóregisztrációs akadály elhárítására, annak elmaradásának esetére szankcióként az általam – akadályhordozóként – ügyvezetett cég ([REDACTED]) adószámának törlését és ezzel egyidejűleg a működésének vonatkozó jogszabályok szerinti ellehetetlenítését kilátásba helyezve.

A 7290252547/2021/NAV iktatószámú felszólítással szemben kimentési kérelmet terjesztettem elő 2021. augusztus 19-én (2. Irat mellékletként csatolva), (a továbbiakban: Kimentési Kérelem) A Kimentési Kérelem tárgyában 7169705974 ügyszámon indult meg az eljárás. Jelen alkotmányjogi panasz alapját a kimentési kérelem elutasításával összefüggő közigazgatási per, illetve az abban született ítéletben hivatkozott, Alaptörvénnyel ellentétes jogszabályi rendelkezés alkalmazása képezi.

Az Elsőfokú Adóhatóság a 2021. október 12. napján kelt 7140095375/2021/NAV iktatószámú határozatával (a továbbiakban: Elsőfokú Határozat) az általam benyújtott Kimentési Kérelmemet elutasította (3. Irat mellékletként csatolva). Az Elsőfokú Határozat rögzítette, hogy a Kimentési Kérelemnek akkor lehet helyt adni, ha a kérelmező bizonyítani tud valamely, a vele szemben feltárt akadály esetére vonatkozó, az Art. 20. § (2)-(5) bekezdésében foglalt, pontosan meghatározott kimentési okot. Elsőfokú Határozatban az

Elsőfokú Adóhatóság arról is külön tájékoztatott, hogy az adóregisztrációs eljárásnak nem tárgya annak megállapítása, hogy az akadályhordozó társaság adótarozása milyen okból, kinek felróhatóan keletkezett (határozat 4. oldal 5. bekezdés)

Elsőfokú Adóhatóság érvelése szerint az Art. 19. § (2a) bekezdése szerint kizárólag az vizsgálendő, hogy az akadályos személy – *jelen esetben indítványozóként az én* – jogviszonyom az akadályhordozó társaságban az adótarozás folyamatos fennállásának 180. napját megelőző 360. napon, azaz 2020.04.22-én vagy azt követően fennállt-e. Kérelmező vezető tisztségviselői jogviszonya – általam sem vitatottan – 2020.04.22-én és azt követően 2020.07.01-ig fennállt, így a kérelemben előadottakat javára értékelni nem lehetett.

A Kimentési Kérelmet elutasító Elsőfokú Határozattal szemben 2021.10.30-án részletes – *ekkor már alkotmányossági aggályokat is megjelölő* – fellebbezéssel éltem (4. Irat mellékletként csatolva).

A fellebbezés alapján eljáró NAV Fellebbezési Igazgatósága (a továbbiakban: Másodfokú Adóhatóság) a 6414943334/2021/NAV iktatószámú határozatával (a továbbiakban: Másodfokú Határozat, 5. Irat mellékletként csatolva) az Elsőfokú Határozatot helybenhagyta annak helyes indokaira történő utalással.

A Másodfokú Határozattal szemben keresettel éltem, a keresetlevelem 6. Irat mellékletként, az alperesi védíratot 7. Irat mellékletként csatolom. Észrevételeimet az alperesi védíratra 8. Irat mellékletként csatolom. Az erre tett alperesi nyilatkozatot 9. Irat mellékletként csatolom. A bírósági eljárás során jeleztem a bíróság felé, hogy álláspontom szerint a folyó perben az alaptörvénnyel ellentétes jogszabályi rendelkezést kell alkalmazni, ezért indítványoztam, hogy a bíróság az Abtv. 25. § (1) bekezdése alapján kezdeményezzen egyedi normakontroll eljárást. A közigazgatási perben eljáró Fővárosi Törvényszék a 106.K.700.468/2022/10 végzésében elutasította kérelmemet az Alkotmánybírósági eljárás kezdeményezése iránt (10. Irat mellékletként csatolva). 106.K.700.468/2022/12 számú ítéletében a bíróság kifejtette, hogy a bíróság bár vizsgálta a kérésemet az Alaptörvény-ellenesség tekintetében, azonban nem észlelt semmilyen olyan jogi anomáliát mely indokoltá tette volna, hogy a bíróság Alkotmánybírósághoz forduljon. Az ítéletet 11. Irat mellékletként csatolom.

## **b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése**

A Kimentési Kérelmet elbíráló Elsőfokú Határozattal szemben az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Air.) 121. és 122.§-a fellebbezési jogot, míg a Másodfokú Határozattal szemben az Air. 130.§-a és a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 4.§-a közigazgatási per iránti kereset benyújtását teszi lehetővé. A bíróság ítéletével szemben jelen ügyben fellebbezésnek nincs helye. Mindezek alapján kijelenthető, hogy az alkotmányjogi panasz benyújtásának azon feltétele, miszerint a jogorvoslati lehetőségeket az Indítványozónak előzetesen ki kell merítenie, fennáll.

A jogorvoslati lehetőség kimerítésének kötelezettsége nem vonatkozik a rendkívüli jogorvoslatokra, az Abtv. 26.§ (1) bekezdésére és a 27.§-ára, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 32.§ (3) bekezdésére hivatkozva nyilatkozom arról, hogy a jelen ügyben felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban a Kúria előtt, illetve perújítást nem kezdeményeztem.

### **c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje**

A Fővárosi Törvényszék ítéletét RL12550038411058-as postai Tértivevényben kaptam meg 2022.10.05-én. az Abtv. 30. §-ában a panasz előterjesztésére előírt 60 napos határidő jelen beadványom előterjesztésekor nem járt le.

### **d) Az indítványozó érintettségének bemutatása**

Az Indítványozóként az adóhatósági adóregisztrációs eljárás alá vont Gazdasági Társaság (██████████) választott vezető tisztségviselőjeként, ügyvezetőjeként (adózóként, Air. 11. § (1) bekezdés), a közigazgatási perben pedig felperesként (Kp. 16. és 17.§) vettem részt.

Az Art. 16.§ (1) és (2) bekezdése szerint – viszonylag kevés kivételtől eltekintve – adóköteles tevékenységet kizárólag adószám birtokában lehet folytatni. Indítványozóként a ██████████ megválasztott ügyvezetője lettem, mert – vezető tisztségviselőjeként – adóköteles gazdasági tevékenységet kívántam folytatni, végzettségeimnek megfelelően különös kompetenciával egy villamos ipari céget kívántam több projekt erejéig vezetni.

A Kimentési Kérelem tárgyában hozott határozatok, illetve az Ítélet alapján Indítványozóként nem mentesülhetek az akadályhordozói státusz alól, így ha a jövőben bármilyen Gazdasági Társaság vezető tisztségviselője, vagy többségi tulajdonosa leszek, akkor annak a gazdasági társaságnak az adóhatóság az adószámát törli, majd adószám hiányában kezdeményezi a cégjegyzékből való törlését, mellyel egyértelműen gátolják a tulajdonhoz való jogomat, valamint foglalkozásom szabad megválasztását.

Így tehát az Indítványozóként az érintettségem megállapítható.

### **e) Annak bemutatása, hogy a bíróság a döntésében vagy az eljárásában a támadott jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta, és hogy ez a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés.**

Jelen alkotmányjogi panaszomban kifejezetten az Art. 19.§ (2a) bekezdés a) pontja „a (2) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontja szerinti esetben az adótartozás folyamatos fennállásának száznyolcvanadik napját megelőző háromszázhatvanadik napon vagy azt követően bármelyik napon,” szövegrész Alaptörvénnyel összeegyeztethető voltát vitatom.

Az Ítélet [27. - 31.] pontjaiban a Törvényszék tételesen leírta, hogy az Art. milyen kimentési lehetőségeket biztosít arra az esetre tekintve, ha az adóregisztrációs akadály az Art. 19.§ (2a) bekezdés a) pontjában, kerül megjelölésre. Ennek során a Törvényszék megállapította, hogy az Art. 20.§ (2) a) és b) bekezdései szerinti kimentési indokokra hivatkozhattam volna sikeresen egy kimentési eljárás során [Ítélet 32-34 pontja]. Ezeket nem vitatom, magam is így látom a jogszabályban.

Törvényszék Ítéletének [35.] pontjában a Törvényszék rögzíti, hogy van ugyan az Art. 20.§ (2) c) bekezdésében egy harmadik indok is, amiben lehetőség nyílhatna ugyan sikeresen kimentési kérelmet benyújtania valakinek igazolva azt, hogy az adótartozás nem tagi, illetve részvényesi jogviszonyának időtartama alatt, vagy jogviszonya megszűnését követő száznyolcvan napon belül keletkezett, azonban ez a lehetőség csak és kizárólag akkor nyílik meg, ha az akadályos igazolni tudja, hogy a jogviszonya öröklés útján keletkezett. Nyilvánvalóan ezt nem vitatom, hiszen nem örököltem a jogviszonyom.

Törvényszék Ítéletének [36.] pontjában rögzítette; hogy az én jogi helyzetemben, az Art. 20.§ szerinti kimentési okok egyike sem alkalmazható, tehát az adóhatóság helyesen vette számba a törvény adta lehetőségeket, és jelenleg hatályos jogszabályoknak megfelelően végezte a hatósági tevékenységét akkor, amikor a kimentési kérelmemet elutasította.

Törvényszék az Ítélet [37.] pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a megelőző eljárások során körülírt tény- és jogi helyzet megfelel az Indítványozó helyzetének, ezért annak megítélését, hogy a Kimentési Kérelemnek helyt lehet-e adni, csak általam vitatott jogszabályi rendelkezés fényében értékelte. Törvényszék kimondta, hogy „*Nem annak van relevanciája, hogy ténylegesen a felperes mikor lett ügyvezető és ügyvezetői jogviszonya mikor szűnt meg, hanem annak, hogy az Art. 19. § (2a) bekezdés a) pontja szerinti intervallumban az adótartozás fennállt-e*”

Törvényszék ugyanakkor az Ítéletének [38.] pontjában kimondja: „*hogy az adótartozást megállapító határozat ellen csak a tartozással érintett személy élhet jogorvoslati joggal, az adóhatósági eljárás és az adóhatósági jogviszony speciális, kizárólag a hatóság és az ügyfél vonatkozásában jogviszonyt keletkeztető jellegére tekintettel. Így az a körülmény, hogy egy olyan eljárásban, ahol a felperes nem minősült ügyfélnek, nem tudta a jogorvoslati jogait gyakorolni az alperesi határozat jogszerűsége szempontjából nem releváns*”

Álláspontom szerint a Törvényszék tehát észlelte, hogy az Akadályhordozást megalapozó adóhatósági eljárásban én, mint akadályos személy nem vettem és nem is vehettem volna ügyfélként részt, így jogorvoslati lehetőségeimmel sem tudtam élni. Ezt tényállást azonban – véleményem szerint tévesen – úgy értékelte, hogy az adóregisztrációs eljárás során, engem a – megalapozó eljárásban meghozott jogerős határozat nyomán keletkezett adótartozás miatt – joghátránnyal sújtó adóhatósági szankció tekintetében ez a tény nem releváns.

Álláspontom szerint a Törvényszék ezzel egyértelműen kifejezésre jutatta azt, hogy ha valaki az Art. 19.§ (2a) bekezdés a) pontjában hivatkozottan kerül adóhatóság által akadályos személynek minősítve irrelevánssá válik az a tény, hogy olyan adóhatósági eljárás nyomán vált valaki akadályos személlyé, melyben az Alaptörvény által is deklaráltan kötelezően járó jogorvoslati lehetőségével nem tudott élni. A kimentési eljárást azért is minősítette a Törvényszék sikertelennek, hiszen erre a jogi helyzetre az Art. hivatkozott rendelkezései érdemi kimentési okot nem határoznak meg. Itt kívánom felhívni a figyelmét a Tisztelt Alkotmánybíróságnak arra a tényre, hogy mind az Elsőfokú-, mind a Másodfokú Hatóság lényegében ugyanezzel az indokolással élt a határozataik meghozatala során:

- a) Elsőfokú Határozat 4. oldal 5. és 12. bekezdés,
- b) Másodfokú Határozat: 10. oldal 4. bekezdés, 11. oldal 2.-3. bekezdés.

A Törvényszéknek benyújtott keresetlevelemben kértem a Törvényszéket, hogy vizsgálja felül, alkalmazta-e az Adóhatóság az eljárásai során az Art. 1. § [Törvényesség (legalitás) elve], valamint az Art. 4. § [Egyedi elbírálás elve] szakaszait. Álláspontom szerint ugyanis az Adóhatóságnak volt lehetősége, sőt kötelessége is lett volna mérlegelni, az egyedi ügyemben a tényeket, és lett volna módja döntését valóságghú tényállásra alapozni. Ezeket a felvetéseim a Törvényszék érdemben nem vizsgálta, bár az Ítéletének [17.] pontjában valamilyen téves értelmezés során hivatkozott rá, mintha keresetlevelemben ezeket a jogszabályhelyeket is Alaptörvény-ellenesnek állítottam volna. Törvényszék e pontban kifejtett gondolatmenetét, indoklását értelmezni nem tudtam, minden tekintetben megalapozatlan, álláspontom szerint teljesen iratellenes.



Elfogadom azt a tényt miszerint, Első-, és Másodfokú Adóhatóság a adóregisztrációs eljárással kapcsolatos határozatainak meghozatalakor csak és kizárólag a működését, valamint döntési mechanizmusait korlátok köré szorító Art. rendelkezései szerint tudja csak alkalmazni. Azonban a Törvényszéknek – mint ahogy ítéletéből levezethetően részben észlelte is – fel kellett volna ismernie az Adóhatóság adóregisztrációs eljárása során alkalmazott Art. 19.§ (2a) bekezdés a) pontja, az Art. 20.§-ban rögzített kimentési lehetőségek és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében rögzített alapjogok között keletkező ellentétet, melyek alkalmazása során engem az eljárás során kifejezett joghátrány ért. Rámutatva ezen tényekre keresetlevelemben, valamint Alperesi védíratra tett észrevételem során kifejezetten kértem a Törvényszéket, hogy 2017. évi I. törvény 34. § valamint a 2011. évi CLI. törvény 25. §-i alapján függessze fel az eljárást, terjessze Alkotmánybíróság elé bírói kezdeményezéssel az Art. 19-20. §-okat utólagos normakontroll eljárásra.

Törvényszék ezen kéréseimet vizsgálta ugyan, azonban ítéletének [25.] pontjában az Art. általam támadott szakaszait „régóta fennállóságának” okán, valamint egyedi ügyem Bírói mérlegelése után elvetette. Törvényszék érvelése szerint nem tárt fel olyan jellegű „anomáliát” az eljárás során, mely indokoltá tette volna az Alkotmánybírósághoz való fordulást.

Tehát összességében megállapítható, hogy a Törvényszék az ítéletét érdemben az általam vitatott, Alaptörvénnyel ellentétes rendelkezésre alapította, ezáltal az Alaptörvényben biztosított jogaim az alább kifejtett indokok miatt sérültek.

## **2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása**

### **a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése**

Álláspontom szerint a jelen ügyben Magyarország Alaptörvényének következő előírásai sérültek:

XII. cikk (1) bekezdése: *„Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához”.*

XXIV. cikk (1) bekezdése: *„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni”.*

XXVIII. cikk (1) bekezdése: *„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el”.*

XXVIII. cikk (7) bekezdése: *„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”*

### **b) A megsemmisíteni kért jogszabály, jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének indokolása**

ba) Az Art. vitatott – az adószám megállapításának akadályaira vonatkozó - rendelkezését csak a kimentési kérelemre vonatkozó Art. által biztosított lehetőségekkel, valamint egyéb jogági rendelkezésekkel együtt kell és lehet értelmezni:

„19. § [Az adószám megállapításának akadályai az adóregisztrációs eljárásban]

(1) Az állami adó- és vámhatóság a cégbejegyzésre kötelezett adózó adószámának megállapítását megelőzően a bejelentett adatok és az állami adó- és vámhatóság nyilvántartásában szereplő adatok egybevetésével, a cégbírósághoz intézett bejegyzés iránti kérelem benyújtását követően megvizsgálja, hogy az

a) adózó vezető tisztségviselője, cégvezetője, képviselőre jogosult tagja,

b) korlátolt felelősségű társaság, zártkörűen működő részvénytársaság adózó esetében az ötven százalékot meghaladó mértékű szavazati joggal vagy minősített többségű befolyással rendelkező tagja, részvényese, ilyen mértékű szavazati joggal vagy minősített többségű befolyással rendelkező tag, részvényes hiányában bármely tagja vagy részvényese,

c) egyszemélyes gazdasági társaság adózó esetében a tag vagy részvényes [e § alkalmazásában az a)-c) pont a továbbiakban együtt: vezető tisztségviselő, cégvezető, tag, részvényes]

tekintetében fennáll-e olyan körülmény, amely az adószám megállapításának a (2) bekezdésben meghatározottak szerinti akadályát képezi.

(2) Az állami adó- és vámhatóság az adószám megállapítását megtagadja, ha az adózó vezető tisztségviselője, cégvezetője, tagja, részvényese

a) olyan, más adózó jelenlegi vagy volt vezető tisztségviselője, cégvezetője, tagja vagy részvényese, amely

aa) az adószám megállapítása iránti kérelem benyújtásának napján az állami adó- és vámhatóságnál nyilvántartott, túlfizetéssel csökkentett, száznyolcvan napon keresztül folyamatosan fennálló, ötmillió forintot, a legnagyobb adóteljesítménnyel rendelkező adózók esetében tízmillió forintot meghaladó adótartozással rendelkezik,

[...]

(2a) A (2) bekezdés a) pont aa)-ac) alpontja alapján az állami adó- és vámhatóság az adószám megállapítását abban az esetben tagadja meg, ha az adózó vezető tisztségviselője, cégvezetője, tagja, részvényese más adózóban fennálló vezető tisztségviselői, cégvezetői, tagi vagy részvényesi jogviszonya

a) a (2) bekezdés a) pont aa) és ab) alpontja szerinti esetben az adótartozás folyamatos fennállásának száznyolcvanadik napját megelőző háromszázhatvanadik napon vagy azt követően bármelyik napon,

[...]

fennállt.

20. § [A kimentési kérelem az adóregisztrációs eljárásban]

(1) Ha az állami adó- és vámhatóság az adószám megállapítását a 19. § (2) bekezdése szerint megtagadta, az a vezető tisztségviselő, cégvezető, tag vagy részvényes, akire tekintettel az állami adó- és vámhatóság az adózó adószámát megtagadta, az adószám megállapítását megtagadó határozat adózóval történő közlésétől számított tizenöt napon belül kimentési kérelmet terjeszthet elő. A határidő elmulasztása esetén igazolási kérelem előterjesztésének nincs helye.

(2) Az állami adó- és vámhatóság az adószám megállapításának megtagadása tárgyában hozott határozatot visszavonja, és az adószámot megállapítja, ha

a) az adószám megállapítását a 19. § (2) bekezdés a) pont aa), ab) alpontja vagy b) pontja alapján tagadta meg és az a vezető tisztségviselő, cégvezető, tag vagy részvényes, akire tekintettel az állami adó- és vámhatóság az adózó adószámának megállapítását megtagadta, bizonyítja, hogy

aa) az adószám megállapításának megtagadására okot adó tartozást az azt felhalmozó adózó azért nem tudta kiegyenlíteni, mert az általa teljesített termékértékesítés vagy szolgáltatásnyújtás ellenértékét egy vagy több vevő, illetve megrendelő részben vagy egészben nem egyenlítette ki,

ab) a vevőkkel, megrendelőkkel szemben fennálló -, illetve a felszámolás vagy kényszertörlési eljárás kezdő időpontjában fennállt -, határidőre ki nem egyenlített követelések összege az adótartozás összegét eléri vagy meghaladja, illetve a felszámolás vagy kényszertörlési eljárás kezdő időpontjában elérte vagy meghaladta, és

ac) az adótartozást felhalmozó adózó a követelések érvényesítése érdekében úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben tőle elvárható,

b) az adószám megállapítását a 19. § (2) bekezdés a) pont aa) alpontja vagy b) pontja alapján tagadta meg, és az a vezető tisztségviselő, cégvezető, tag vagy részvényes, akire tekintettel az állami adó- és vámhatóság az adózó adószámának megállapítását megtagadta, igazolja, hogy a kizáró ok alapjául szolgáló adótartozás már nem áll fenn,

c) az adószám megállapítását a 19. § (2) bekezdés a) pont aa) alpontja vagy b) pontja alapján tagadta meg, és az a tag vagy részvényes, akire tekintettel az állami adó- és vámhatóság az adózó adószámának megállapítását megtagadta, igazolja, hogy jogviszonya öröklés útján létesült és a kizáró ok alapjául szolgáló adótartozás nem tagi, illetve részvényesi jogviszonyának időtartama alatt, vagy jogviszonya megszűnését követő száznolcvan napon belül keletkezett.

(3) Az állami adó- és vámhatóság az adószám megállapításának megtagadása tárgyában hozott határozatot visszavonja, és az adószámot megállapítja akkor is, ha az adószám megállapítását a 19. § (2) bekezdés a) pont ac) alpontja alapján tagadta meg, és az a vezető tisztségviselő, cégvezető, tag vagy részvényes, akire tekintettel az állami adó- és vámhatóság az adózó adószámát megtagadta,

a) az adószám megtagadására okot adó adószám törléssel érintett adózóban (a továbbiakban: törölt adózó) tagi, részvényesi jogviszonnyal nem rendelkezett, és

b) bizonyítja, hogy vezető tisztségviselőként vagy cégvezetőként a törölt adózó jogszerű működésének helyreállítása érdekében úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

(4) A (3) bekezdés alkalmazásában kimentési oknak minősül, ha az adószám törléséről szóló határozat véglegessé válására tekintettel indult cégbírószági törvényességi felügyeleti eljárás arra figyelemmel került megszüntetésre, hogy az adózó a cég törvényes működését helyreállította.

(5) Az állami adó- és vámhatóság az adószám megállapításának megtagadása tárgyában hozott határozatot visszavonja, és az adószámot megállapítja akkor is, ha az adószám megállapítását a 19. § (2) bekezdés a) pont aa), ab) vagy ac) alpontja alapján tagadta meg, és az a tag vagy részvényes, akire tekintettel az állami adó- és vámhatóság az adózó



adószámát megtagadta, igazolja, hogy az akadályhordozó adózóban vezető tisztségviselőnek, cégvezetőnek, képviselőre jogosult tagnak nem minősült, továbbá azt, hogy

a) az adózóban közvetlenül vagy közvetett módon huszonöt százalékot meghaladó mértékű szavazati joggal nem rendelkezett, vagy

b) az adózóban közvetlenül vagy közvetett módon ötven százalékot meghaladó szavazati joggal nem rendelkezett és minden tőle elvárható megtett az akadály bekövetkezésének elkerülésére vagy fennállásának megszüntetésére.

(6) Az állami adó- és vámhatóság jogosult az (1) bekezdés szerinti kérelemben foglaltak valódiságát - így különösen a tartozást felhalmozó adózó által teljesített termékértékesítés, szolgáltatásnyújtás tényleges megvalósulását - a 19. § (2) bekezdés a) pont aa) alpontja, valamint b) pontja szerinti adótartozással rendelkező adózónál, illetve a (2) bekezdés a) pontja szerinti vevőnél, megrendelőnél vizsgálni, illetve e tekintetben a korábbi ellenőrzések eredményeit felhasználni.

(7) Az (1) bekezdés szerinti kérelem elbírálására nyitva álló határidőbe nem számít bele a (6) bekezdés szerinti ellenőrzés(ek) időtartama."

A gazdasági társaságok önállóan nem jogképesek, működésük során minden esetben a társaságokat irányító vezető tisztségviselő vagy tisztségviselők a jogképesek, ők járhatnak el a társaság érdekében, ők rendelkezhetnek a társaság pénzeszközeivel, ők élhetnek a társaságot érintő hatósági eljárásokban a jogorvoslati lehetőségekkel. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:29.§ (1) és (2) bekezdése szerint „a jogi személy törvényes képviselőjét a vezető tisztségviselő látja el. A vezető tisztségviselő képviselői jogát önállóan gyakorolja”.

Egy gazdasági társaságot bármikor – amennyiben egyéb jogi korlátozás ezt nem tiltja – a gazdasági társaság tagja(i) értékesíthet(ik), az új tagok, tulajdonosok pedig új ügyvezetőt, vezető tisztségviselőt jelölhetnek ki. A folyamatban lévő adóhatósági eljárások ezt a jogot nem korlátozzák. Nyilvánvaló és jogi normák által biztosított, hogy egy adott, még nem lezárult adóhatósági eljárás közben történő tulajdonos-, és vezető tisztségviselő változása egy gazdasági társaságnak nem törvénybe ütköző dolog. Azonban a változás beálltának Ptk.) 3:21. § szakaszban meghatározott időpontja után a Ptk.) 3:25. § (1) bekezdés c) pontja szerinti vezető tisztségviselői megbízatása megszűnik. Ezzel egyidejűleg a Ptk.) 3:29. § valamint 3:30. § szerinti képviselői jogok az új törvényes képviselőre, ügyvezetőre szállnak át, csakúgy, mint a változás bekövetkezésének időpontjától a Ptk.) 3:24. § szakaszában meghatározott felelőségek is.

bb) A jogszabályokból egyértelműen levezethető tehát, hogy a gazdasági társaságok vezető tisztségviselőinek változása során a korábbi tisztségviselőknek nincs semmilyen jogi lehetősége a gazdasági társaság további működésének ellenőrzésére, befolyásolására. Nincs a korábbi vezető tisztségviselőknek jogképessége a gazdasági társaság későbbi adóhatósági eljárások során keletkező határozataival szemben jogorvoslati lehetőséggel élni még akkor sem, ha azok az adóhatósági eljárások olyan időszakokra vonatkoznak, melyekben korábbi vezető tisztségviselőként ő hozta meg a gazdasági társaság releváns döntéseit. Ezekben az eljárásokban általában az adóhatóság meg sem nyilatkoztatja a korábbi vezető tisztségviselőket – mint ahogy a hivatkozott eljárásban engem sem – vagy ha meg is nyilatkoztatja, a később meghozott határozatokat nem ismerteti velük. Ilyen módon egy ilyen hatósági eljárás eredményét a gazdasági társaság tagja, vagy korábbi

vezető tisztségviselője csak egy esetleges későbbi adóregisztrációs eljárás során ismerheti meg, ekkor már akadályos személyként. Ekkor sem teljesen, hiszen a hivatkozott eljárásban többször is kértem, hogy az adóhatóság ismertesse velem milyen eljárás, milyen határozata alapján váltam akadályhordozó személlyé, nem tette meg. Csak az adótartozás összegét, és hatályosságának napját közölték velem.

Ezen túlmenően a korábbi vezető tisztségviselő nem ismeri, nem is ismerheti a visszahívása után kialakult anyagi helyzetét a társaságnak, nem rendelkezhet a bankszámla felett, nem utasíthatja semmilyen módon a regnáló vezető tisztségviselőt, vagy tisztségviselőket, hogy a gazdasági társaság esetleges adótartozását fizesse meg, fizetéseképtelenség esetén pedig a kintlévőségek behajtására hathatós intézkedéseket tegyen. Ilyen módon képtelenség elvárni bárkitől is, hogy egy általa ismeretlen időszakot lefedő, ismeretlen határozatokon alapuló, ismeretlen pénzügyi helyzetű gazdasági társaság adótartozásával, annak rendezésével kapcsolatban eljárjon. Következésképpen egy ilyen eljárás nyomán a korábbi vezető tisztségviselőre, vagy tagokra nem rendelhető el semmilyen mértékű jogkorlátozó szankció, érdemi jogorvoslati lehetőség nélkül.

bc) Az Art. 19.§ (2a) a) szakasza szerint adóregisztrációs akadály keletkezik abban az esetben, ha az érintett személy az adótartozás folyamatos fennállásának száznyolcvanadik napját megelőző háromszázhatvanadik napon vagy azt követően bármelyik napon képviselője volt az adóregisztrációs akadályt hordozó cégben. Az adóregisztrációs akadály automatikusan, vagyis anélkül áll be, hogy az adóhatóságnak vizsgálnia kellene, hogy az akadályhordozó személy magatartása közrehatott-e az adótartozás létrejöttében és ezáltal az adóregisztrációs akadály beálltában. Ebben a körben az adójogi szabályozás nem tesz különbséget abban a tekintetben sem, hogy az adott esetben az adóregisztrációs akadályban érintett személy jogképes volt-e az érintett gazdasági társaságban tudott-e bármilyen jogorvoslati lehetőséggel élni az adóregisztrációs akadályt megalapozó határozattal kapcsolatban.

Az Art. 19.§ (2a) a) szakasza az adóregisztrációs eljárásról szóló normáiban meghatároz egy, az adótartozás folyamatos fennállásának száznyolcvanadik napja előtti háromszázhatvanadik napot egy kvázi objektív felelősségi határnapnak, mely határnapot követő bármelyik napon, ha valaki vezető tisztségviselője vagy ötven százalékot meghaladó mértékű tagja lesz az akadályhordozó gazdasági társaságnak automatikusan akadályhordozó személynek minősül egy későbbi adóregisztrációs eljárás során. Függetlenül attól, hogy vezető tisztségviselőként, tagként akár csak egy napot volt csak az adott gazdasági társaságban jelen, nyilvánvalóan a gazdasági társaság későbbi jogi, pénzügyi helyzetére való bármilyen érdemi ráhatás nélkül. Természetesen ez egy absztrakt helyzet, életszerűtlen, ám az általam Alaptörvény-ellenesnek tartott szövegrész alkalmazása során megtörténhet.

Ezen objektív felelősségi határnap álláspontom szerint semmilyen jogalkotói indokkal nem védhető, hiszen – mint ahogy az én esetem is bizonyítja – olyan embereket is szankcionálhatóvá tesz, akiknek az objektív felelősségi határnap utáni jövőbeli eseményekre semmilyen ráhatásuk nincsen. Bárki tehát, aki ilyen helyzetbe kerül egy jövőbeli esemény bekövetkezése miatt úgy tesz szankcionálhatóvá az Art., hogy az általa biztosított kimentési jogorvoslati lehetőségek öncélú és Alaptörvény-ellenes korlátozásával ellehetetleníti a szankciókkal szembeni érdemi jogorvoslat lehetőségét.

bd) Álláspontom szerint mindezen körülmények együttesen oda vezetnek, hogy a jelen esetben olyan jogszabályi előírást kellett alkalmazni az ügyemben, amely objektív szankciót fogalmaz meg anélkül, hogy a kimentés lehetőségét érdemben lehetővé tenné.

Megítélésem szerint a jelen ügyben is azok az alkotmányossági kérdések merülnek fel, amelyeket a tisztelt Alkotmánybíróság a 60/2009. (V. 28.) AB határozatban [a továbbiakban: 60/2009. ABH], illetve a 16/2018. (X. 8.) AB számú határozatában [a továbbiakban: 16/2018. ABH] már vizsgált.

Villamos biztonsági felülvizsgálóként, villanszerelőként, és épületgépész technikusként kerestek meg, hogy vállaljam el egy projektcég vezetését. Ügyvezetőként (vezető tisztségviselőként), a fenti kompetenciák birtokosaként egyszerűbben tudtam volna képviselni a céget, mint ha alkalmazott lettem volna. Egyszerűbben tudtam volna a felelősséget vállalni a gazdasági társaság által végzett munkákkal kapcsolatban, az adminisztráció is könnyebb lett volna. A fenti indokok miatt szerettem volna a gazdasági társaság új tulajdonosa, hogy én legyek kijelölve ügyvezetőnek (vezető tisztségviselőnek) a gazdasági társaságban. Ez meg is történt. Négy nagyobb munkára is aláírtuk a szerződést, amikor az adóregisztrációs eljárásról értesültünk. Több olyan szerződés is volt, mely azonnal érvényét veszítette, amikor engem a vezető tisztségviselői posztomról a kimentési kérelem sikertelensége miatt leváltottak. A Törvényszék ítélete nyomán én nem lehetek ügyvezető (vezető tisztségviselő) és ötven százalékot meghaladó tulajdoni hányadban gazdasági társaságban tag mivel az eljárás jogerősen lezárult. Jelenleg három gazdasági társaságban vagyok ügyvezető, így bármikor az adóhatóság ezeket a cégeket is vizsgálhatja, és megállapíthatja, hogy akadályhordozó személyként nem lehetek tovább ügyvezető (vezető tisztségviselő) így Damoklész kardjaként bizonytalanságban élek, a jövőt tekintve.

A 16/2018. ABH 72. pontja szerint „a vezető tisztségviselő közvetlenül nem maga vállalkozik e körben gyakorolt döntéshozatali tevékenysége során, hanem a jogi személy képviseletében teszi azt. Ugyanakkor - a Ptk. és a Ctv. vonatkozó rendelkezései alapján -, mivel döntései a cégnek tudhatók be; figyelemmel a cég érdekében hozott döntések, valamint a vezető tisztségviselő és a cég közötti jogviszony jellegére; illetve tekintettel a vezető tisztségviselő közvetlen felelősségi körére a cég kielégítetlen tartozásai vonatkozásában: a vezető tisztségviselő tevékenysége alapjogi értelemben vállalkozási tevékenységnek minősül, amelyre ezért az Alaptörvény XII. cikke vonatkozik.”

Az Alaptörvény XII. cikkében biztosított jog korlátozható jog, ugyanakkor a korlátozásnak magának is alkotmányosnak kell lennie. A korlátozás alkotmányosságának feltételei az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében is megjelennek. A korlátozásnak így:

- a) valamilyen alkotmányosan indokolható cél eléréséhez szükségesnek és
- b) a célhoz képest arányosnak, az alapvető jog lényeges tartalmát tiszteletben tartónak kell lennie.

A 16/2018. ABH 79. pontja szerint a vállalkozáshoz való jog az Alaptörvény M) cikkére és XIII. cikkére figyelemmel a közérdek, az üzleti életbe vetett bizalom és a hitelezők védelme, mint egységes célra tekintettel korlátozható, mivel egy cég működése jellemzően a gazdasági élet más szereplőjére is kihatással lehet, így törvénytelen működésük is messzemenő hatással járhat. Azt tehát nem kívánom vitatni, hogy a korlátozás szellemisége mögött valós alkotmányos érdek áll.

Ugyanakkor az is kijelenthető, hogy az Art. vitatott rendelkezése jelenleg az akadályhordozó személyt attól függetlenül sújtja az adóregisztrációs akadállyal, illetve zárja el az érdemi kimentés lehetőségétől, hogy a felróhatóságot az ő vonatkozásában vizsgálná. A kimentést lehetővé nem tevő szankció alapja az Art.-ben egyetlen objektív tényező, mégpedig az, hogy az adott személy egy az általa ismeretlen és jogorvoslással nem támadható határozat által megállapított adótartozás fennállásának 180. napját megelőző

360. nap után az adótarozással érintett adózó vezető tisztségviselője, képviselőre jogosult tagja volt, vagy adózóban tagi részesedéssel bírt, és a szavazati aránya meghaladta az 50%-ot. Ehhez az objektív szemponthoz az Art. a felelősség megdönthetetlen vélelmét társítja.

Ebben az esetben tehát egy objektív szankcióról van szó. A 16/2018. ABH 85. pontja is rögzíti, hogy *„a szankció objektív/szubjektív jellegét nem az határozza meg, hogy a jogalkotó elismer-e kivételeket a szankció alkalmazása alól. Ha ugyanis meghatározott törvényi feltételek fennállása esetén az eltiltás automatizmusként következik be az eljárás végén, a szankció objektívnek minősül”*.

Az Alkotmánybíróság a 60/2009. (V. 28.) AB határozatban foglalkozott az objektív felelősségi szabályok alkotmányosságának kritériumaival, a jogbiztonság követelményével összefüggésben. Bár igaz ugyan, hogy ez más élethelyzetre – közúti közlekedési bírságokra – vonatkozik, azonban az objektív felelősségen alapuló szankciók alkotmányossága tekintetében analógiát mutat a jelen helyzetre. Az ott kifejtettek szerint az objektív szankció akkor alkotmányos, ha:

- a) az olyan élethelyzetekre vonatkozik, amelyek közvetlenül alkalmasak arra, hogy súlyos károkat okozzanak, amire tekintettel „nyomós közérdek fűződik a közlekedési szabályok minden egyes közlekedő általi betartásához és az állam általi szigorú, következetes betartásához,
- b) az objektív felelősség igazságos és világos kritériumon (felelősségi vélelmen) alapul, továbbá a vélelem törvényi keretek között megdönthető,
- c) figyelemmel van arra is, hogy vagyoni vagy személyi jellegű szankcióról van szó.

Az alkotmányossági kérdés megítélésem szerint abban áll, hogy az objektív alapokon álló, a felróhatóság kérdését nem vizsgáló, a kimentés lehetőségét korábbi vezető tisztségviselő esetében teljes egészében kizáró, öt évre kiható szankció a jelenlegi formájában arányosnak tekinthető-e? Álláspontom szerint erre a kérdésre a válasz a következő indokok alapján nemleges:

Az arányossággal kapcsolatban mindenekelőtt emlékeztetni kívánok arra, hogy az adóregisztrációs akadály az Art. 19.§ (2) bekezdés a) pont ac) alpontja alapján öt éves időtartamra áll fenn. Hatását tekintve pedig az adóregisztrációs akadály kizárja, hogy az akadályhordozó személy ebben az öt éves időszakban cégnyilvántartása bejegyzendő jogi személyben többségi befolyást szerezzen vagy vezető tisztségviselő, cégvezető, egyedüli tag legyen. Hatását tekintve tehát az adóregisztrációs akadály megfeleltethető a cégjogi eltiltással.

Utóbbi tekintetében a 16/2018. ABH 86. pontja kimondja: *„az eltiltás célja alapján, vagyis a közérdek és a gazdasági életbe vetett bizalom védelme érdekében azon vezető tisztségviselők eltiltása tekinthető a célhoz mérten arányos korlátozásnak, akiknek a tevékenysége felveti az eltiltás mögötti alkotmányos cél sérelmét. Az eltiltás alkotmányos céljára figyelemmel indokolt, hogy e szankciót csak olyan személyekkel szemben alkalmazzák, akik a kényszertörésre vezető törvényességi felügyeleti eljárásra magatartásukkal vagy mulasztásukkal okot adtak, valamint eljárásuk, magatartásuk vagy mulasztásuk és a törvénytörő állapot közötti megállapítható az okozati összefüggés”*.

Ezzel kapcsolatban utalok továbbá a 3111/2015. (VI. 23.) AB határozatra (a továbbiakban: 3111/2015. ABH), melyben az Alkotmánybíróság az adóregisztrációs eljárás szabályait az Alaptörvény M) cikkével összefüggésben vizsgálta. A 3111/2015. ABH 2. pontjában az Alkotmánybíróság rögzítette: *„az eljárás azokat a személyeket érinti, akik magatartásukkal*



*korábban hozzájárultak ahhoz, hogy olyan adózók, amelyek az adóhatósághoz történő bejelentkezési kötelezettségüknek a cégbírósághoz intézett bejegyzés iránti kérelem és mellékletei benyújtásával tesznek eleget, jelentős adótartozást halmozzanak fel, jelentős jogsértést kövessenek el, vagy elérhetetlenné váljanak az adóhatóság számára”.*

A joggyakorlatban a „magatartás” tanúsítása – legyen az tevésben vagy mulasztásban megnyilvánuló magatartás – sosem önmagában és absztrakt módon, hanem mindig valamilyen jogszabályi kötelezettség fényében ítélandó meg. Így pl. a mulasztás, mint passzív magatartás nem egyszerűen „nem tevést”, hanem valamilyen „jogi kötelezettség vagy lehetőség ellenére nem tevést” jelent. Ha tehát nincs olyan jogszabály, amely a jogalanytól egy jövőben bekövetkező vagy be nem következő eseménnyel kapcsolatban bármilyen prediktív tevékenységet vár el, akkor nem lehet „magatartásról” sem beszélni. Senki nem tehető felelőssé utólag egy jövőbeli esemény bekövetkezéséért akkor, amikor arra semmilyen ráhatása nincs. Márpedig az Art. általam vitatott rendelkezései ezt teszik. Ezzel összefüggésben visszautalok arra, hogy a gazdasági társaságok működésére vonatkozó szabályok nem teszik lehetővé, hogy egy lemondott, vagy visszahívott vezető tisztségviselő későbbiekben a korábban általa vezetett gazdasági társaság működésében vezető tisztségviselőként részt vegyen. Ezzel szemben ez a felelősség és kötelezettség mind a cégjogi, mind az adójogi, mind a számviteli szabályok alapján az adott esemény (adórevízió, jogerős adóhatósági határozat, adóhiány keletkezése,) időpontjában jogképes vezető tisztségviselőt terheli.

Mindezekre tekintettel a jelen esetben az esetemben nem állnak fenn azok a körülmények, amelyeket az Alkotmánybíróság az ilyen súlyos, objektív szankció alkalmazásához megkövetel, az Indítványozó oldalán ugyanis – idevágó jogszabályi előírás hiányában – nem lehet más alkotmányos érdeket súlyosan és közvetlenül sértő vagy veszélyeztető, illetve ezzel ok-okozati összefüggésben álló aktív magatartást vagy mulasztást megállapítani.

Ami a törvényi vélelem megdönthető voltát illeti, abból kell kiindulni, hogy ennek megállapításához nem elegendő azt vizsgálni, hogy az Art. 20.§-a lehetővé teszi a kimentési kérelem benyújtását. Az Alkotmánybíróság által megállapított alkotmányossági feltételeknek nem pusztán formálisan, hanem tartalmilag is érvényesülniük kell. Azáltal, hogy a vitatott esetben a jogalkotó nem határozott meg az általa meghatározott múltbéli objektív felelősségi határnap után regnáló vezető tisztségviselők számára kimentési lehetőséget, ezt a személyi kört de facto elzárta attól, hogy érdemi kimentési kérelemmel éljenek egy olyan mulasztás kapcsán, ami egyébként nem is nekik tudható be. A Törvényszék ítélete is nyilvánvalóvá teszi, hogy az Indítványozó – illetve bármely más, vele azonos helyzetben lévő jogalany – formálisan benyújthat ugyan kimentési kérelmet, de azzal kapcsolatban az Adóhatóság, illetve közigazgatási perben a bíróság kizárólag azt fogja vizsgálni, hogy a kérelmező ezután a meghatározott múltbéli határnap után volt-e vezető tisztségviselő, vagy ötven százalékos mértékű tulajdoni hányadot meghaladó tag. Ezen túl – az Ítélet konklúziója szerint is - semmilyen más körülményt nem lehet figyelembe venni.

Ami a szankció vagyon elleni vagy személy elleni jellegét illeti: az adóregisztrációs eljárás gyakorlati következménye az, hogy az az adózó, amelyben akadályhordozó személynek minősülő jogalany lenne vezető tisztségviselő, cégvezető, többségi befolyással rendelkező vagy kizárólagos tag, nem kaphat adószámot az adóhatóságtól. Ez a korlátozás öt év időtartamra nézve áll fenn. Ez az adóregisztrációs akadály két módon hárítható el:



- a) az akadályhordozó személy eredményes kimentési kérelmével (ami a jelen esetben nem lehetséges) vagy
- b) ha az akadályhordozó személy nem tölti be az Art. szerint kizárt pozíciót.

Mindezek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a jelen esetben egy személy elleni szankcióról van szó. Hasonló alkotmányossági kérdésben a 16/2018. ABH 88. pontja kimondta, hogy „a törvényi vélelem egy súlyos, a cselekménnyel arányba nem állított személy elleni jogkövetkezmény alkalmazására vezet, amely tekintetében a jogalkotó nem biztosított lehetőséget a törvényi vélelem megdöntésére sem. Ennek következtében az a szabályozás, ami az eltiltással fenyegetett vezető tisztségviselők esetében általában véve olyan törvényi vélelemmel él, amivel szemben a jogalkotó nem biztosított kimentési lehetőséget az érintett számára [...] a célhoz mérten túlzó korlátozást eredményez. [...] Aránytalan alapjog-korlátozásra vezet, hogy az eltiltással fenyegetett vezető tisztségviselőnek nincs lehetősége arra, hogy kizárja a kényszereltől való vezető okok létrejöttében való személyes közrehatását (a törvényi vélelmet érdemben megdönthesse), illetve az sem biztosított, hogy a bíróság a vezető tisztségviselő magatartásához mérten arányosan alkalmazza az eltiltás szankcióját, ami által megfelelően biztosított lehetne az eltiltás mögötti alkotmányos cél érvényesülése”.

Utalva a 16/2018. ABH 88. pontjára, álláspontom szerint a fent írtak miatt ez az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvének részét képező jogbiztonságot sérti. Továbbá – az adóregisztrációs akadály vállalkozás szabadságához és a foglalkozás szabad megválasztásához való joghoz való viszonyára tekintettel – az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésének sérelmét eredményezi, hogy az adóregisztrációs akadályt objektív, egységesen és automatikusan alkalmazandó szankcióként szabályozta a jogalkotó.

bd) A jelenlegi szabályozással kapcsolatos másik alkotmányossági aggály pedig abban áll, hogy az akadályozza a jogorvoslathoz való jog érvényesülését is. Igaz ugyan, az Air. 118.§-a és 119.§-a általános jelleggel biztosítja az elsőfokú adóhatósági határozatokkal szembeni fellebbezést, mint jogorvoslatot, továbbá az adóhatóság másodfokú határozataival szemben a közigazgatási per lehetőségét, de ettől függetlenül az Art. 20.§ (2) bekezdésében nyújtott szűkített bizonyítási mozgástér lényegében nem csak a kimentési kérelem előterjesztését, hanem a határozattal szembeni jogorvoslatot is formálissá teszi, nem pedig ténylegesen is érvényesíthető joggá. Ez pedig a jog tényleges érvényesülésének elve ellen hat.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jog megtestesüléseként – ami a jogállamiság egyik fontos tartalmi ismérve – az Art. 20.§a, valamint az Air. 119. §-a kifejezetten biztosítja a jogorvoslati jogot a kimentési kérelem tárgyában hozott elutasító döntés esetén is. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jog azonban az Art. 20.§ (2) bekezdés bármely pontja csak és kizárólag olyan személyek tekintetében ad kimentési lehetőségeket, akik az akadályhordozó társaságban jogképesen tevőlegesen tenni tudtak az akadály kialakulásának okai ellen, vagy az kialakult akadály kárenyhítése érdekében. Tehát olyan korábbi vezető tisztségviselők tekintetében, akik az Art. 19.§ (2a) a) bekezdése szerint váltak akadályhordozóvá semmilyen jogorvoslati lehetőséget nem biztosít. Tehát az Art. 20.§ (2) bekezdésében biztosított jogorvoslati jog a kimentésre szabott feltételek okán aránytalanul terhes, mivel érdemi kimentési lehetőség biztosítása nélkül objektív szankció alkalmazását írja elő az olyan korábban vezető tisztségviselői, tagi jogviszonyban álló személyek terhére, akiknek egyetlen „bűnük”, hogy egy adótartozás folyamatos fennállásának száznyolcvanadik napját megelőző háromszázhatvanadik napon vagy azt követően bármelyik napon jogviszonyuk fennállt.

Az Art. 19.§ (2a) a) bekezdése így olyan objektív szankciót tartalmaz, melynek az Art. 20.§ (2) bekezdése érdemi kimentés mindennemű lehetőségét elveti, ezzel a kimentési lehetőséget és a kapcsolódó jogorvoslati eljárásokat formálissá teszi. Jól jelzi ezt a jelen ügyben született Első- és Másodfokú Határozat valamint az ítélet indokolása is: Hiába támadtam a döntéseket, a jogi helyzetemet érdemben előre vivő jogorvoslatról nem lehetett szó.

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése kimondja. *„Magyarország független, demokratikus jogállam”*. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerint *„mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti”*. Álláspontom szerint a fent kifejtettek miatt a jogorvoslati jog a jelen esetben a gyakorlatban érdemben nem tud érvényesülni.

be) A jelen esetben további fontos szempont, hogy a Kimentési Kérelem elutasítását, illetve az adóregisztrációs akadály megállapítását megelőzte egy másik eljárás, az akadályhordozó cégben az adótartozást megállapító hatósági eljárás, melyben én csak addig a napig vettem részt, ameddig a társaságnak vezető tisztségviselője voltam. Az eljárás során teljes mértékben együttműködtem az adóhatósággal, annak alaptalan jegyzőkönyvi megállapításaival szemben tételes ellentmondással és észrevételekkel éltem. Ezek után az eljárásban semmilyen jogi cselekményt nem tudtam foganatosítani, mivel vezető tisztségviselői megbízatásom megszűnt, így az adóhatóság szemében én már nem voltam jogképes cégképviselő. Ennek jogszerűségét nem vitatom. Azonban semmilyen ráhatással nem voltam a cég gazdálkodására sem, így nincs róla információ, hogy azokkal a folyamatban lévő kinnlevőségekkel, melyekkel a cég rendelkezett az új vezető tisztségviselő milyen módon, milyen alapossággal foglalkozott. Ebben az eljárásban a korábbi részletezett jogszabályi szabályozások miatt jogorvoslati lehetőséggel sem tudtam élni.

Arról sincsen információ, hogy az akadályhordozó cég rendelkezik-e bármilyen pénzeszközzel, mely az adótartozás kiegyenlítését lehetővé tenné. Erről információja az adóhatóságnak sem volt akkor, amikor 2021. augusztus 05.-én akadályhordozó vezető tisztségviselőnek nyilvánított az adóregisztrációs eljárás során, hiszen a cég felszámolására irányuló kérelmet csak 2021. szeptember 27-én nyújtották be – bár erről is csak a nyilvános cégközlönyből szereztem tudomást, melyet 12. Irt mellékletként csatolok – általam ismeretlen kezdeményező által. Ha azonban ezt a felszámolási kérelmet a NAV indította meg kimondhatom, hogy engem úgy minősített akadályhordozónak a hatóság, hogy nem tett meg minden jogi lépést az Akadályhordozó cég adótartozásának behajtása érdekében, pedig jogképessége lett volna rá. Rámutatnék az ellentmondásra az ügyben, hogy tőlem, mint akadályos személytől elvárnák a kimentési kérelmem pozitív elbírálásáért azt, hogy Art. 20.§ (1) ac) bekezdése értelmében *„az adótartozást felhalmozó adózó a követelések érvényesítése érdekében úgy járjak el, ahogy az az adott helyzetben tőlem elvárható”* akkor, amikor az Akadályhordozó cégben jogképességgel már nem rendelkezem.

Álláspontom szerint egy cég vagyoni helyzetét csak és kizárólag a felszámolási eljárásban lehet pontosan felmérni. Elképzelhető, hogy a cégnek voltak gépei, berendezései, vagy készpénzállománya, melyből a hitelezők – így az adótartozás, mint akadály is – követeléseit kiegyenlíthetők lennének. Kérésemre egyetlen alkalommal sem tudta igazolni az adóhatóság, hogy végeztek-e bármilyen hathatós – nem csak bankszámlára tett inkasszó – végrehajtási eljárást az adózónál. Minden esetben az volt a válasz, hogy mivel én nem vagyok az adózó törvényes képviselője, ezért nem adhatnak nekem információt.

Azt a tényt azonban, hogy korábbi ügyvezetőként a Kimentési Kérelmet megelőző eljárásban semmilyen jogképességgel nem rendelkeztem nem tudtam bizonyítani, hiszen az Art. 20.§ (2) bekezdése nem teszi lehetővé erre a tényre való hivatkozást, e tény bizonyítását. Itt kívánom megjegyezni, hogy az Art. 20.§ paragrafusa és annak bekezdései tartalmazzák az összes olyan joghelyzetet, melyekre hivatkozva, és bizonyítva az adóregisztrációs eljárásban akadályhordozónak minősített személy eredményes kimentést érhet el az adóhatósági, és az esetlegesen azt követő bírósági eljárásban. Azonban számba véve a lehetőségeket nem találhatunk egyetlen olyan lehetőséget sem, mely olyan személyeknek nyújtana kimentési lehetőséget, akik az Art. 19.§ (2a) a) bekezdése alapján lettek akadályhordozónak minősítve.

Megítélésem szerint jogi értelemben ez hasonló helyzet, mint amit az Alkotmánybíróság a 16/2018. ABH-ban is vizsgált. Az Alkotmánybíróság a hivatkozott döntésének [100. - 103.] pontjaiban kifejtette, hogy „a kénysztörlesztési eljárás során a vezető tisztségviselő közrehatása a cég kénysztörlesztésében (kénysztörlesztési eljárás megindítási feltételeinek létrejöttében) nem képezi vizsgálat tárgyát. A kénysztörlesztési eljárásban – illetve az azt megelőző bármely eljárásnak – jellemzően a cég működésének törvényességét vizsgálja a bíróság, a vezető tisztségviselő közrehatását nem. Az eltiltás kimondását megelőző eljárásnak a vezető tisztségviselő nem alanya, eljárási jogai sincsenek ennek megfelelően, így nincs arra lehetősége, hogy az eljárás során bizonyítsa, hogy a kénysztörlesztéshez vezető folyamatban neki nem volt közrehatása. [...] Ebben az eljárásban [...] arra sincs lehetősége a vezető tisztségviselőnek, hogy az eltiltásról hozott végzés megtámadásával érdemben vitatni tudja a bíróság eltiltó végzését, ugyanis a jogorvoslati eljárásban sem biztosított számára a felróhatóságának kizárása: kizárólag azon az alapon vitathatja, hogy az eltiltás objektív törvényi feltételeinek nem felel meg. A szankció súlyára tekintettel a megfelelő eljárási szabályok hiánya [...] a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét eredményezi”.

**bf)** Sem az Első-, sem a Másodfokú Adóhatósági eljárás egésze során nem érvényesült egyetlen egyszer sem a (fair trial) elve, melyet az Alkotmánybíróság számos korábbi határozata vizsgált már. Az Alkotmánybíróság 3405/2022. (X. 12.) végzésének [34] pontjában kifejtette, hogy „Jogállami keretek között a »tisztesleges« karakter minden közhatalom erejével felruházott eljárással szemben követelmény. Ezért a sajátosságok figyelembe vétele mellett, de a hatósági eljárásban is meg kell jelennie a fair eljárás követelményeinek, amely követelményeket az alapjogi jogalanyisággal rendelkező ügyfeleknek alanyi jogként, végső fokon alapjogként ki kell tudni kényszeríteni. E jogok érvényesíthetősége a hatóság működésének korlátja, jogszerű eljárásának pedig mércéje. A fentiek szerinti jogállami követelményrendszernek a megnyilvánulása az, hogy az Alaptörvény XXIV. cikke önálló, az ügyintézés alapjogaként ismeri el a fair hatósági eljáráshoz való jogot. Az alapjogi jogvédelem kiterjed a hatóságok részrehajlás nélküli, tisztességes módon és észszerű határidőn belüli ügyintézésére, a hatósági aktusok törvényben meghatározott indokolására [XXIV. cikk (1) bekezdés], valamint a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére [XXIV. cikk (2) bekezdés]. [...] Szükséges emlékeztetni a hatósági eljárások sajátos jellemzőjére is. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatálya alatt is fenntartotta azon megállapítását, miszerint »a hatósági eljárások a közhatalom birtokában lévő állami szerv által folytatott, célhoz kötött, vizsgálati jellegű eljárások« [165/2011. (XII. 20.) AB határozat, ABH 2011, 478, 520; idézi: 3342/2012. (XI. 19.) AB határozat, Indokolás [13]]. Az idézett döntésben a testület a hivatalbóli eljárás sajátosságaival jellemezte a hatósági eljárást és a jogszabályokban megnyilvánuló közérdek közhatalom útján történő érvényesítését. [...] A közigazgatási szerv dönti el, hogy melyek a döntés meghozatalához szükséges, és melyek az irreleváns tényállási elemek.

Jogállami körülmények között ugyanakkor a jogalkotó a közigazgatási hatósági eljárások esetében nem írhat elő a fair eljáráshoz való joggal ellentétes, az ügyfél és más érintett személy érdekeit teljes mértékben figyelmen kívül hagyó eljárási rendet [165/2011. (XII . 20.) AB határozat, ABH 2011, 478, 520]. A közigazgatási szerv a jogalkalmazás során, a konkrét eljárásaiban sem hagyhatja figyelmen kívül az ügyfél jogait, egyidejűleg kell teljesítenie közérdekvédelmi és szubjektív jogvédelmi funkcióját. [...] Ellentétben a XXVIII . cikk (1) bekezdésének a tartalmával, a testület rendszerszintű, és a XXVIII . cikk (1) bekezdésének tartalmát meghatározó, abszolút jogot eleddig gyakorlatában nem azonosított a tisztességes ügyintézéshez való alapjog kapcsán. Ugyanakkor megállapította számos olyan, az alapjog tartalmához tartozó részjogosítvány – korábban törvényben garantált jog – alapjogi jellegét, amelyek az ügyfelet helyezik középpontba, és amelyek érvényesítése, a vizsgálati típusú hatósági eljárás alaki és anyagi hatékonyságát (gyorsaságát, szakszerűségét, törvényességét), összességében jognak alárendeltségét hivatottak szolgálni. [...] A tisztességes hatósági eljárás követelménye egyetlen hatósági eljárásban sem sérülhet, jóllehet az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdéséből fakadó követelményrendszer eltérő lehet az egyes szakigazgatási eljárásokban, azok sajátosságaira tekintettel. Az Alaptörvényből levezethető követelményeknek tehát figyelemmel kell lenniük az egyes szakigazgatási eljárások speciális vonásaira” {3223/2018. (VII . 2.) AB határozat, Indokolás [28]–[32], [34]}.”

Álláspontom szerint a Törvényszék eljárása során is sérült a tisztességes eljáráshoz való alapjogom. Mind azáltal, hogy Keresetlevelemben hivatkozott kéréseimet rosszul értelmezték, figyelmen kívül hagyták, mind pedig a felvetett Alaptörvény-ellenességi aggályaim teljes mértékű figyelmen kívül hagyásával. A Törvényszéknek fel kellett volna ismernie, hogy egy olyan jogszabály hatósági eljárásban történő alkalmazása, mely esetemben teljes mértékben leszűkíti a jogorvoslati lehetőségeimet megsérti a tisztességes eljárások alapvetői ismérveihez tartozó „fegyverek egyenlősége” elvét, melyet Az Alkotmánybíróság már korábban többször nevesített eljárásaiban 15/2002. (III . 29.) AB határozat, ABH 116, 118.; 22/2014. (VII . 15.) AB határozat, Indokolás [49]}” {3003/2019. (I . 7.) AB határozat, Indokolásának [25]–[27] megerősítve 3405/2022. (X . 12.) határozat indoklásának [35] pontjában.

A Törvényszék álláspontom szerint nem vizsgálta tisztességesen az ügyemet, csak és kizárólag az Art. rendelkezéseit vizsgálta. Ki kellett volna Törvényszéknek tekintenie a hatályos jogi normák általam hivatkozott elemeire, fel kellett volna ismernie, hogy a valós tényeknek megfelelő jogorvoslati lehetőségeim nem voltak biztosítva, az alkalmazott jogszabályhelyek biztosította lehetőségeket Alaptörvény-ellenesen szűkítette a jogalkotó. Álláspontom szerint mind az Adóhatsági, mind a Törvényszéki határozatok és ítéletek során sérült a tisztességes eljáráshoz való jog, melyeket az Alkotmánybíróság a már hivatkozott 3405/2022. (X . 12.) végzésének [35] pontjában részletesen kifejtett: „Az Alaptörvény XXVIII . cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogról az Alkotmánybíróság kimondta, hogy: „A tisztességes eljárás (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek a figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes {6/1998. (III . 11.) AB határozat, ABH 1998, 91, 95; 7/2013. (III . 1.) AB határozat, Indokolás [24]}”. Az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata szerint egy eljárás tisztességességét mindig esetről esetre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság döntéseiben esetről esetre határozta meg a tisztességes eljárás által megkövetelt konkrét ismérveket [14/2002. (III . 20.) AB határozat, ABH 2002, 101, 108.; 15/2002. (III . 29.) AB határozat, ABH 2002, 116, 118–120.]. Ettől függetlenül ugyanakkor nevesíteni lehet számos olyan követelményt, amelyeknek egy eljárásnak meg



*kell felelnie ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön {3025/2016. (II . 23.) AB határozat, Indokolás [19]}*”

Mivel az Alaptörvény különbséget tesz tisztességes hatósági eljáráshoz való alapjog [Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés] és tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés] között, megítélésem szerint mind a két alapjog sérült a szabályozás okán.

A Törvényszéknek egyik legfontosabb feladata az eljárásában az lett volna, hogy megállapítsa adottak voltak-e az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésben biztosított jogorvoslati lehetőségeim. Beadványaimban kifejezetten kértem a Törvényszéket, hogy jog adta lehetőségeivel túlnyúlva az Art. 19. és 20.§ határain vizsgálja meg az adott egyedi ügyemben sérültek-e az alkotmányos jogaim. Világossá vált az eljárás során számomra, hogy az Adóhatóság nem kíván semmilyen módon egyedi elbírálást gyakorolni az ügyemben, ezért bízva a jogrendszerben élve jogorvoslati lehetőségeimmel a Törvényszékhez fordultam. A Törvényszék azonban valós jogorvoslatot még annak ellenére sem tett, hogy felismerte nem tudtam az Adóhatósági eljárásban valós jogorvoslattal élni (Ítélet [38] pontja). Az pedig nem ismerte fel, hogy egy törvény, mely szűkíti a jogorvoslati lehetőségeimet felveti Alaptörvény-ellenességet (Ítélet [25] pontja) ezért nem fordult bírói úton az Alkotmánybírósághoz.

Az alkotmánybíróság a 3405/2022. (X. 12.) végzésének [36] pontjában részletesen kifejti a jogorvoslati jog mibenlétét: „A jogorvoslathoz való jog [Alaptörvény XXVIII . cikk (7) bekezdés] lényegi tartalma pedig az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetősége {lásd: 5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 27, 31; megerősítette: 14/2015. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [29]}. A jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékonyságához pedig az szükséges, hogy ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására {22/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [26]}. Minden jogorvoslat lényegi eleme a „jogorvoslás” lehetősége, vagyis hogy a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát {23/1998. (VI. 9.) AB határozat ABH 1998, 182, 186, megerősítette: 3064/2014. (III . 26.) AB határozat, Indokolás [15] és 14/2015. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [29]}”

Álláspontom szerint sem az Adóhatósági eljárás során, sem pedig a Törvényszék eljárásában nem érvényesült valósan az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésben biztosított jogorvoslati lehetőségem az eljárások során.

### **3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek**

**a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.**

Az Indítványozó nem kezdeményezte az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet végrehajtásnak felfüggesztését.

**c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról**

Az Abtv. 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Ügyrend 36. § (2) bekezdésére és 56. § (1)-(2) bekezdéseire hivatkozással bejelentem a tisztelt Alkotmánybíróságnak, hogy jelen



alkotmányjogi panasszal induló alkotmánybíróági ügygel összefüggésben személyes adatainak nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok.

**d) Hatáskör, illetékesség**

A tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 52.§ (lb) bekezdésének (a) pontja alapján az Alaptörvény 24. cikk (2) c) illetve az Abtv. 26.§ (1) bekezdése jelöli ki.

**e) Az érintettséget, tényállást alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)**

1. Irat 7290252547/2021/NAV felszólítás (3 oldal)
2. Irat Becsei György kimentési kérelem (7 oldal)
3. Irat NAV elsőfokú 7140095375/2021/NAV számú határozata (7 oldal)
4. Irat Becsei György fellebbezése NAV elsőfokú határozatával szemben (2 oldal)
5. Irat NAV másodfokú 6414943334/2021/NAV számú határozata (13 oldal)
6. Irat Becsei György közigazgatási per megindítása iránti keresetlevele (10 oldal)
7. Irat Alperesi védirat (14 oldal)
8. Irat Felperesi észrevétel Alperesi védíratra (7 oldal)
9. Irat Alperesi nyilatkozat Felperes észrevételeire (4 oldal)
10. Irat 106.K.700.468/2022/10 Fővárosi Törvényszék végzése (1 oldal)
11. irat 106.K.700.468/2022/12 Fővárosi Törvényszék ítélete (6 oldal)
12. irat 3.Fpk.771/2021/18 felszámolási eljárás megindításáról szóló végzés (2 oldal)

Budapest, 2022. november 24.

Tisztelettel:



Becsei György  
indítványozó